

Debreceni Ítéltábla

Mf.I.50.043/2020/9.

A Debreceni Ítéltábla a Balogh, Bihary, B. Szabó, Jean, Zalavári és Társai Ügyvédi Iroda (ügyintéző: Dr. Bihary Ákos László ügyvéd – cím) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek – a Dr. Major Iván ügyvéd (cím) által képviselt alperes neve (alperes címe) alperes ellen, azonnali hatályú felmondás jogellenessége jogkövetkezményeinek érvényesítése iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 1.M.70.128/2020/12. számú ítélete ellen az alperes által 14. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán – tárgyaláson kívül – meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 nap alatt fizessen meg a felperesnek 13 500 (tizenháromezer-ötszáz) forint általános forgalmi adót tartalmazót, 63 500 (hatvanháromezer-ötszáz) forint fellebbezési eljárási költséget és az államnak – külön felhívásra – 203 000 (kettőszázháromezer) forint fellebbezési illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] A felperes 2005. szeptember 5. napjától 2010. szeptember 4. napjáig határozott, majd 2010. szeptember 5. napjától határozatlan idejű munkaviszonyban állt az alperesnél, területi képviselő munkakörben. Feladatait munkaköri leírás rögzítette, munkavégzéséhez a munkáltató a rendelkezésére bocsátott egy gépkocsit, egy tabletet és egy mobiltelefont.

[2] 2020. március 15-én az alperes a felperes közvetlen felettese, tanú kereskedelmi vezető útján küldött SMS-ben „home office”-ban történő munkavégzést rendelt el a munkavállalók, így a felperes számára is. Ennek értelmében március 16-tól rendeléseket csak telefonon lehetett felvenni, a vevőket nem látogathatták a területi képviselők s az alperes raktárában sem jelenhettek meg. A felperes ennek az utasításnak szem előtt tartásával tett eleget munkavégzési kötelezettségének.

[3] 2020. április 3-án a munkáltató személyes egyeztetésre hívta be a felperest, ahol tájékoztatták a járvány miatt kialakult helyzetről és a munkáltató tervezett intézkedéseiről. Az alperes felajánlotta a felperes részére a munkaviszony közös megegyezéssel történő megszüntetését, ám a felek egyeztetése nem vezetett eredményre. A munkáltató ezért átadta munkavállalója részére a „tájékoztató állásidőről” című okiratot, amelyben közölte, hogy az

egyeztetés sikertelenségére tekintettel 2020. április 4-től a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény (a továbbiakban: Mt.) 146. § (1) bekezdése alapján állásidőt rendel el, előre nem látható ideig, mely alatt foglalkoztatási kötelezettségének nem tud eleget tenni, így a felperesnek nincs munkavégzési kötelezettsége, ám a munkáltató bért sem fizet részére. A megbeszélés során szóba került, hogy a felperesnek a nála lévő, alperestől kapott eszközöket vissza kell szolgáltatnia, ám erre határozott utasítást nem kapott.

[4] Ugyanezen napon, 13 óra 30 perckor a felperes e-mailben tájékoztatta a cég ügyvezetőjét arról, hogy a felajánlott közös megegyezést nem fogadja el a munkaviszony megszüntetés módjaként és sérelmezte, hogy részére részmunkaidős foglalkoztatást nem ajánlott a munkáltató. Kérte jogviszonya felmondással történő megszüntetését, az őt megillető járandóságok megfizetését. Közölte, hogy mivel „állományban marad” a munkáltató eszközeit magánál tartja, mert munkavégzési kötelezettségének továbbra is eleget tud tenni.

[5] Az alperes ügyvezetője ugyanezen a napon 14 óra 40 perckor a felperesnek írt munkáltatói utasításban – melyet 15 óra 39 perckor küldött meg elektronikus úton a címzettnek – felhívta a felperest, hogy aznap 16 óra 30 percig a nála lévő munkaeszközöket tanú kereskedelmi igazgatónak adja le.

[6] Ugyanezen a napon, 16.00 óra körül a felperes tanúval beszélt telefonon, aki kérte, hogy a felperes a nála lévő munkaeszközöket a munkaidő végéig adja le.

[7] A következő munkanapon, 2020. április 6-án reggel 8 és 9 óra között a felperes megjelent az alperes telephelyén, ahol a gépkocsit, a tabletet és a telefont az alperes részére átadta.

[8] 2020. április 6-án a munkáltató előbb e-mailben, majd postai úton írásban is közölt levelével az Mt. 68. § (1) bekezdés a) pontjára hivatkozással a felperes munkaviszonyát azonnali hatályú felmondással megszüntette. A felmondás indokolása szerint a munkáltatói jogkör gyakorlója már április 3-án délelőtt 9 és 10 óra között lezajlott megbeszélésen szóban utasította a munkavégzési kötelezettség hiányára tekintettel a felperest arra, hogy aznap 15.00 óráig az általa használt gépjárművet, táblagépet és mobiltelefont szolgáltatassa vissza a munkáltató részére. Ezt az utasítást 14 óra 40 perckor – a felperes 13 óra 30 perckor küldött e-mailjére tekintettel – írásba foglalta, a felperes azonban ennek a munkaidő végéig nem tett eleget. A közvetlen felettese által telefonon adott utasítás végrehajtását megtagadta, az aznap 18 óra 58 perckor írt e-mailben arra hivatkozott, hogy az utasítást azért nem tudta végrehajtani, mert a munkáltató írásbeli utasítását csak 17 óra után nyitotta meg, holott 16 óra 30 percig munkavégzési kötelezettség terhelte és a számítógépének hibájára nem hivatkozott. Ezek alapján a munkáltató rögzítette, hogy az utasítás teljesítését alapos ok nélkül megtagadta, ezzel megszegte a jóhiszeműség és tisztesség követelményét, kötelezettségét lényegesen, szándékosan megszegte. E magatartása az Mt. 6. § és 52. § (1) bekezdés c) pontjába ütközik. Mindezek indokolják a munkaviszony megszüntetését azonnali hatályú felmondással.

[9] A felperes távolléti díja a jogviszony megszűnésekor 377 833 forint volt.

[10] A felperes keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 55 nap felmentési időre járó távolléti díj címén 962 500 forint, illetve végkielégítés címén 1 575 000 forint megfizetésére az Mt. 82. § (4) bekezdése, illetve (3) bekezdés a) pontja alapján. Kérte az alperes perköltségben való marasztalását.

[11] Előadta, hogy 2020. április 3-án a munkáltató az állásidő elrendeléséről szóló okirat átadásakor a munkaköre betöltéséhez használt eszközök leadására vonatkozóan utasítást nem adott, illet az okirat nem tartalmazott. A munkáltató erre vonatkozó utasításáról telefonon, április 3-án 16.00 órakor szerzett tudomást, az ugyanaznap 14 óra 40 perckor kelt írásbeli utasításról pedig csak 17.00 órakor. Ennek az utasításnak a következő munkanapon, április 6-án eleget is tett, az utasítást teljesítette, munkaviszonyból származó kötelezettségét sem szándékosan, sem súlyos gondatlanságból nem szegte meg. Hangsúlyozta, hogy az alperes az állásidőt 2020. április 4-i, szombati nappal rendelte el, április 3-án a munkaidő végéig őt munkavégzési kötelezettség terhelte, melynek eleget is tett.

[12] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes költségben való marasztalását kérte. Nem vitatta, hogy az állásidő elrendeléséről szóló utasításban a munkaeszközök leadására vonatkozó utasítást nem fogalmazott meg a munkavállalója részére, ám állította, hogy április 3-án délelőtt az eszközök leadására szóban utasította a felperest és ezt ugyanaznap később írásban, majd ismételt szóban újból megtette. A felperesnek 17.00 óráig lehetősége lett volna az utasítást teljesíteni, azt azonban megtagadta. E magatartása indokolta a munkaviszonya azonnali hatályú felmondással történő megszüntetését, mely így nem volt jogellenes.

[13] Az elsőfokú bíróság ítéletében kötelezte az alperest, hogy a 2020. április 6-án kelt munkáltatói azonnali hatályú felmondás jogellenességének jogkövetkezményeként fizessen meg a felperesnek 962 500 forint felmondási időre járó távolléti díjat, 1 575 000 forint végkielégítést és 254 000 forint perköltséget, míg az államnak 152 250 forint eljárási illetéket.

[14] Határozata indokolásában az Mt. 64. § (1) bekezdés c) pontjának felhívásával rögzítette, hogy a munkaviszony megszüntethető azonnali hatályú felmondással, s az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontja értelmében erre akkor kerülhet sor, ha a fél a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét szándékosan vagy súlyos gondatlansággal, jelentős mértékben megszegi. Az Mt. 64. § (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a megszüntetés okának az indokolásból világosan ki kell tűnnie, s a megszüntető jognyilatkozat indokának valóságát és okszerűségét a nyilatkozattevőnek kell bizonyítania. Emellett a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 265. § (1) bekezdése értelmében is a jogalap tekintetében az alperest terhelte annak bizonyítása, hogy az azonnali hatályú felmondás indoka valós és okszerű volt.

[15] A 2020. április 3-án délelőtt a peres felek között folyt megbeszélés kapcsán kifejtette, hogy a felhívott jogszabályi rendelkezések értelmében az alperesnek kellett volna igazolnia azt, hogy ekkor szóban kifejezett és egyértelmű utasítást adott a felperes részére a nála lévő munkaeszközök munkaidő végéig történő leadására. Megítélése szerint e bizonyítási kötelezettségének a munkáltató nem tett eleget.

[16] Rámutatott, hogy az azonnali hatályú felmondásról szóló nyilatkozat 2. oldal első bekezdés utolsó előtti sorában a munkáltató rögzítette, hogy a felperest 2020. április 3-án 16 óra 30 percig munkavégzési kötelezettség terhelte – s ugyanígy nyilatkozott az alperes ügyvezetője is – azzal, hogy ha a felperes leadta volna a nála lévő eszközöket, felmentették volna a munkavégzési kötelezettség alól. Ugyanezt adta elő tanú is, amikor úgy nyilatkozott, hogy ha a felperes leadta volna az eszközöket a megbeszélés után, akkor mentesíteni tudták volna a munkavégzési kötelezettség alól. Az azonnali hatályú felmondásról szóló irat 1. oldalán pedig a munkáltató a felperes munkavégzési kötelezettségének hiányát rögzítette, azaz a rendelkezésre álló bizonyítékok e körben ellentmondásosak voltak. Ezen ellentmondásos nyilatkozatokból pedig nem volt levonható olyan következtetés, hogy a munkáltató szóban kifejezett és egyértelmű utasítást adott volna a felperesnek az eszközök április 3-án történő leadására, különös tekintettel a tanúvallomások felperes munkavégzési kötelezettségére vonatkozó tartalmára, melynek a munkavállaló csak az eszközök birtokában tudott eleget tenni.

[17] Kiemelte, hogy az eszközök visszaszolgáltatására az alperes csak 14 óra 40 perckor írt e-mailben adott kifejezett utasítást, s az a tény, hogy ezt az üzenetet a címzett csak 17 óra körül olvasta el, annak tartalmáról pedig 16.00 órakor szerzett tudomást tanú telefonjából, nem minősül olyan mértékű kötelezettségszegésnek, mely a munkáltató intézkedését megalapozza.

[18] Az Mt. 6. § (2) bekezdésének felhívásával kiemelte, hogy a feleket terhelő együttműködési kötelezettség körébe esik az, hogy amennyiben az állásidő elrendelésével egyidejűleg a munkaeszközök visszaszolgáltatását is kéri a munkáltató a munkavállalótól, úgy egyértelmű és részletes tájékoztatást adjon az átadás-átvétel rendjéről, időpontjáról, esetleg határidejéről, a mulasztás jogkövetkezményeire való figyelmeztetéssel és e kötelezettség teljesítésének olyan időpontját határozza meg, mely figyelemmel van a címzett méltányos érdekeire is.

[19] Megjegyezte, hogy ilyen egyértelmű utasítást a munkáltató már az április 3-án délelőtti tartott megbeszélésen is jegyzőkönyvbe foglalhatott volna, vagy azt az ekkor a felperes részére átadott utasításban is rögzíthette volna. Jegyzőkönyv felvételére azonban nem került sor és az utasítás sem tartalmazott ilyen rendelkezést.

[20] Kifejtette, arról, hogy a meghallgatott tanúk vallomása alkalmas-e valamely, a jogvita eldöntése szempontjából releváns tény igazolására, a bizonyítékok Pp. 279. § (1) bekezdése szerinti értékelésével kell döntenie a bíróságnak. Az adott esetben az alperes ügyvezetőjének és tanúnak a vallomása alapján nem volt levonható olyan következtetés, hogy a munkáltató egyértelmű utasítást adott a felperes részére az eszközök leadására, mivel mindkét tanú megemlítette, hogy április 3-án a munkaidő végéig a munkavállalónak munkavégzési kötelezettsége volt.

[21] Hangsúlyozta, hogy ezen kötelezettségének a felperes eleget tett, április 3-án rendelést vett fel, azt továbbította a cég felé a heti jelentéssel együtt, azaz a munkavégzési kötelezettsége nem kizárólag az eszközök leadására, hanem a megszokott munkavégzésre is kiterjedt.

[22] Úgy ítélte meg, hogy az alperes nem biztosított elegendő határidőt a felperes részére az eszközök leadására, ugyanis az írásbeli utasítását 15 óra 39 perckor küldte meg a felperesnek, míg a közvetlen felettese 16.00 órakor tájékoztatta telefonon az utasítás megküldéséről, s annak 16 óra 30 percig eleget kellett volna tennie.

[23] Kiemelte, hogy az azonnali hatályú felmondás a munkavállalóval szemben alkalmazható legsúlyosabb szankció, így arra csak a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség jelentős mértékű megszegése adhat alapot, ám az adott ügyben az alperes kétséget kizáróan nem bizonyította az eszközök visszaadására vonatkozó szóbeli utasítás kiadását és azt sem, hogy a felperes azon magatartásával, hogy az április 3-án délután megkapott utasításoknak csak a következő munkanap reggelén tett eleget, a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettségét akár szándékosan, akár súlyos gondatlansággal jelentős mértékben szegte volna meg. Ezért arra a következtetésre jutott, hogy az alperes nem jogszerűen élt az azonnali hatályú felmondás jogával.

[24] A jogellenes felmondás következményeként a kereset szerint marasztalta az alperest, annak kiemelésével, hogy a Pp. 342. § (1) bekezdése, illetve a 6/2016. (XI.28.) KMK vélemény 5. pontja értelmében a bíróság érdemi döntésének korlátja a kereseti kérelem, illetve ellenkérelem, amely a Pp. 2. § (2) bekezdésében írt rendelkezési elvből, illetve a Pp. 342. § (1) bekezdésében rögzített kérelemhez kötöttség elvéből vezethető le. Nem ítélt meg többet a bíróság, mint amennyit a felperes a keresetében igényel, azonban, ha többet igényel, mint ami megilleti, az alperes megfelelő ellenkérelme hiányában az alperes által nem vitatott összegben helyt kell adnia a keresetnek. Tekintettel arra, hogy az alperes a kereset összecszerűségét nem vitatta, az abban írt összegek megfizetésére kötelezte a munkáltatót.

[25] A Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes alperest a felperes jogi képviselőjének munkadíjából álló perköltség megfizetésére, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (6) bekezdése alapján, mérsékelt összegben állapította meg.

[26] A feleket megillető tárgyi költségfeljegyzési jogra figyelemmel le nem rótt kereseti illetéket a pervesztességére tekintettel az alperesnek kell megfizetnie az állam részére.

[27] Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen kérte az ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását, másodlagosan indítványozta, hogy az ítéltábla a törvényszék határozatát helyezze hatályon kívül és kötelezze az elsőfokú bíróságot új eljárásra és új határozat hozatalára. Kérte a felperes költségben való marasztalását. Az ítéltábla felhívására előterjesztett előkészítő iratában a fellebbezését kiegészítve az ítéltáblától az elsőfokú ítélet anyagi jogi és eljárásjogi felülbírálatát is kérte, megjelölve a törvényszék által - álláspontja szerint – megsértett jogszabályhelyeket.

[28] Fellebbezésében a tényállás rövid összefoglalása során hangsúlyozta, hogy április 3-án a felperes nem volt együttműködő, a munkáltató munkaviszonyra vonatkozó ajánlását nem fogadta el, ezért az alperes nem látta értelmét jegyzőkönyv felvételének, annál kevésbé, mert a felperes ígéretet tett a nála lévő munkaeszközök határidőben történő visszaszolgáltatására. E kötelezettséget az állásidő elrendeléséről szóló okiratba azért nem foglalták bele, mert annak nem ez volt a tárgya. Úgy ítélte meg, hogy ha nem utasították

volna szóban, délelőtt a felperest az eszközök visszaszolgáltatására, nem lett volna értelme a felperes 13 óra 30 perckor küldött azon írásának, mely szerint magánál tartja az eszközöket. Ez az alperesnek írt mondat megítélése szerint egyértelműen úgy értelmezhető, hogy megtagadta az utasítás teljesítését. Kifogásolta, hogy a szóbeli, írásbeli, telefonos utasításon túl milyen módon való, teljesítésre szóló felhívást várt el az elsőfokú bíróság az alperestől. Úgy vélte, hogy a törvényszék teljes mértékben figyelmen kívül hagyta az alperes ügyvezetőjének és tanúnak a nyilatkozatát, e körben indokolási kötelezettségének nem tett eleget, a bizonyítékok mérlegelésének indokait nem adta. Határozott álláspontja szerint semmilyen jelentősége nem volt annak, hogy milyen munkavégzési kötelezettség terhelte április 3-án a felperest. Aggályosnak vélte, hogy a törvényszék nem minősítette súlyos kötelezettségzegésnek a felperes magatartását. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú ítélet indokolásának [32] és [33] bekezdése iratellenes megállapításokat tartalmaz, különösen a körben, hogy a munkáltató által kiadott utasítás az eszközök visszaszolgáltatására vonatkozóan nem tartalmazott volna rendelkezést. Álláspontja szerint az alperes nem volt abban a helyzetben, hogy a felperes munkavégzése elfogadhatósága tárgyában állást foglaljon. A munkavállaló az egyértelmű utasítást április 3-án a munkaidő végéig, 16 óra 30 percig teljesíthette volna, erre elegendő ideje volt. Utalt több Kúria által hozott eseti döntésre, melyek álláspontja szerint azt igazolják, hogy a munkáltató tulajdonát képező dolgok munkavállaló általi jogosulatlan birtokban tartása megalapozza a munkaviszony rendkívüli felmondással történő megszüntetését.

[29] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és az alperes költségben való marasztalását kérte. Hangsúlyozta, hogy az alperes a részére nem ajánlotta fel a csökkentett munkaidős foglalkoztatást. Kész volt együttműködni az alperessel, melyre irányuló szándékát 2020. április 3. napján is kinyilvánította, az alperes ugyanakkor az analógiaként jelen esetben is alkalmazható Mt. 80. § (1) bekezdésébe ütköző módon járt el, nem róható terhére, hogy az alperes csak 2020. április 6. napján tudta biztosítani az eszközök átadásának lehetőségét. „2020. április 3. napján még munkavégzési kötelezettség terhelte, melynek eleget tett, amelyre tekintettel indokolatlan volt az eszközök aznapi leadásának előírása. Az alperes fellebbezésében hivatkozott korábbi eseteket, munkáltatói fegyelmeztetést nem tette a felmondás részévé, így arra a perben nem hivatkozhat.

[30] Az alperes a fellebbezési ellenkérelemre Pp. 376. § (4) bekezdés alapján tett észrevételében kifejtette, hogy a felperes Mt. 80. § megsértésére tett hivatkozása dogmatikailag helytelen, mert az eszközök leadására nem a munkaviszony megszűnésekor irányadó eljárásban hívta fel. A korábbi írásbeli figyelmeztetésre kifejezetten utalt az azonnali hatályú felmondásban. Kiemelte, hogy a munkavállaló azonos vagy hasonló kötelezettségzegéseit a bíróságnak az általános gyakorlat szerint értékelnie kellett volna a rendkívüli felmondás alapjául szolgáló magatartásnál. Az állásidő elrendelése és eszközök visszaszolgáltatása egyoldalú munkáltatói jognyilatkozat, melyek indokoltságát a munkavállaló nem mérlegelheti. A felperes nem volt együttműködő, így az alperes alappal kételkedett abban, hogy a nagy értékű ingóságokat visszaszolgáltatja-e. A visszaszolgáltatási kötelezettség határidejének elmulasztása lényeges és jelentős mértékű kötelezettségzegés.

[31] Az ítéltábla a fellebbezést alaptalannak találta.

[32] Az ítéltábla elsődlegesen az alperes másodlagos, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére irányuló fellebbezési kérelmével kapcsolatban foglalt állást, mert az logikailag megelőzi az elsődleges – az ítélet megváltoztatását kérő – kérelmet, ugyanis annak alapos volta esetén nem kerülhetne sor a fellebbezés érdemi elbírálására.

[33] A törvényszék az elsőfokú eljárás lényeges szabályait nem sértette meg, a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével megfelelően feltárta, abból helytálló következtetést vont le, megalapozott döntést hozott, indokolási kötelezettségének eleget tett, s a határozata indokolása [21]-[24], [31], [34], [42], [43] pontjaiban az irányadó jogszabályokat is felhívta, ezért az ítéltábla nem talált indokot az ítélet hatályon kívül helyezésére.

[34] A fellebbezést érdemben is alaptalannak találta.

[35] Miután az ítéltábla egyetért az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával is, azt szükségtelennek tartja megismételni, s csupán a fellebbezésben írtak, kiemelték kapcsán hangsúlyozza az alábbiakat:

[36] Az a per elbírálása szempontjából irreleváns, hogy április 3-án miért hívták megbeszélésre a felperest az alperes irodájába. A rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt kétséget kizáróan megállapítható, hogy a felperes ígéretet tett a nála lévő munkaeszközök visszaszolgáltatására, az alperes által a fellebbezésben idézett nyilatkozat – „...elhangzott, hogy az eszközöket vissza kell adni” – kiragadott mondatrész a felperes nyilatkozatából, mert az akként hangzott el, hogy „Egyszer elhangzott, hogy az eszközöket vissza kell adni, én jeleztem, hogy akkor most itt vagyok és mindent leadok, de azt mondták, hogy ők azt nem tudják most átvenni, majd keresnek egy másik időpontot”. E mondatot pedig semmiképpen nem lehet úgy értelmezni, hogy a felperes ígéretet tett a visszaszolgáltatásra. Tanú – vallomása szerint – valóban kérte az eszközök leadását, de a felperes azt mondta, hadd menjen haza, rossz a buszközeledés. Ezt tanú engedélyezte azzal, hogy 15.00 óráig hozza vissza az eszközöket.

[37] Az állásidő elrendeléséről szóló okiratban szerepel, hogy azt a munkáltató április 4-től rendelte el, azaz április 3-án a felperesnek munkavégzési kötelezettsége volt, melynek teljesítéséhez nem vitásan szüksége volt a nála lévő munkaeszközökre.

[38] A felperes által az alperesnek küldött üzenet azt tartalmazta, hogy „az eszközöket magamnál tartom, hisz állományban maradok”. E mondat azonban csak úgy értelmezhető – az alperes álláspontjával szemben -, hogy mivel nem szűnik meg a munkaviszonya április 3-án és munkavégzési kötelezettsége van azon a napon, annak teljesítéséhez szüksége van ezekre a munkaeszközökre és azokat azért tartja magánál.

[39] Ahogyan a törvényszék a határozata indokolásában hangsúlyozta, a munkaeszközök leadására vonatkozó szóbeli utasítás délelőtti elhangzása nem bizonyított, az írásbeli és a telefonos utasítás pedig ellentmondásban van a ténnyel, hogy április 3-án a felperesnek munkavégzési kötelezettsége volt, amit a munkáltató nem szüntetett meg, de ettől függetlenül az, hogy nem 3-án késő délután, hanem a következő munkanap reggelén

teljesítette eszközleadási kötelezettségét, nem súlyos kötelezettségszegés, márpedig a jogszabály ezt kívánja meg az azonnali hatályú felmondás jogszerű gyakorlásához.

[40] Tévesen állítja az alperes, hogy a törvényszék figyelmen kívül hagyta az általa szolgáltatott bizonyítékokat, mert azokat az elsőfokú bíróság figyelembe vette, mérlegelési körébe vonta, s ennek indokát a határozata indokolása [28], [29], [35] pontjában részletesen kifejtette.

[41] Téves az alperes azon álláspontja is, hogy semmilyen jelentősége nem volt annak, hogy milyen munkavégzési kötelezettség terhelte április 3-án a felperest. Az ítéltábla megítélése szerint ennek igenis döntő jelentősége volt, hiszen csak akkor lett volna jogszerűnek tekinthető a munkáltató eljárása, ha a felperes munkavégzéséhez szükséges eszközök visszaadását úgy követelte volna meg, hogy a munkavállalót egyszersmind felmenti a munkavégzési kötelezettség alól. Arra ugyanis semmilyen garancia nem volt – mint azt az alperes állította -, hogy az eszközök visszaadását követően majd felmentette volna a munkáltató a munkavállalót a munkavégzési kötelezettsége alól.

[42] Az elsőfokú ítélet indokolása [29] pontjában valóban elírás található, a törvényszék felcserélte a peres feleket, ezen elírástól eltekintve azonban az ítélet indokolásának e pontja is egyértelmű, félreérthetetlen, az előző ponthoz kapcsolódóan nyomatékosítja, hogy az alperes nem tett eleget bizonyítási kötelezettségének, az általa szolgáltatott bizonyítékok – az ügyvezető és tanú tanúvallomása – nem elégségesek – összevetve azzal, hogy a felperest munkavégzési kötelezettség terhelte – az alperesi állítás bizonyítására.

[43] Az alperes vélekedésével szemben sem a [32], sem a [33] pont nem tartalmaz iratellenes megállapítást, utóbbi kapcsán az ítéltábla kiemeli, hogy az április 3-án az állásidő elrendeléséről rendelkező utasítás nem tartalmazott rendelkezést az eszközök visszaszolgáltatására vonatkozóan.

[44] Azzal egyetért az ítéltábla, hogy az Helység1 és Helység2 közötti távolság elvileg nem tette kizárttá, hogy a felperes április 3-án 16.00 óra után is teljesíthesse eszközleadási kötelezettségét, ám ennek az indokolás korábbi pontjaira tekintettel nincs jelentősége.

[45] A felperes által felhívott kúriai döntések a jelen eljárásban figyelembe nem vehetők, tekintettel az azokban feltárt és a jelen ügyben releváns tényállás eltérő voltára.

[46] A felperes fellebbezési ellenkérelmébe foglalt állításával szemben a munkáltatói azonnali hatályú felmondás annak második oldalán ténylegesen rögzítette, hogy a felperest 2020. március 23. napján munkáltatói utasítás – munkafegyelem – megsértése miatt írásban figyelmeztették, hangsúlyozta ugyanakkor azt is, hogy az azonnali hatályú felmondás okát nem ez, hanem a felmondásban megjelölt cselekmények képezték (4. bekezdés). Az azonnali hatályú felmondás indoka lehet több azonos jellegű kötelezettségszegés elkövetése, azonban ha a munkáltató a magatartásokat korábban már külön, írásbeli figyelmeztetéssel értékelte, ezekre a bírói gyakorlat értelmében ismételt a rendkívüli felmondás indokaként nem,

csupán a magatartás súlyát alátámasztandóan hivatkozhat (EBH2006.1440.). Az ismételt elkövetés tehát a munkavállalói kötelezettségszegés jelentős mértékének megítélése során kaphat jelentőséget. A felperes terhére kötelezettségszegés – az elsőfokú bíróság fentiek szerint helytálló megállapítása szerint – volt megállapítható ugyan abban, hogy az alperes 15 óra 39 perckor érkezett üzenetét csak 17 óra körül olvasta el annak ellenére, hogy a tartalmáról tanú 16 óra körül tájékoztatta, erre is tekintettel az utasításnak a megadott napon már nem tudott eleget tenni. A munkáltatói utasításnak ugyanakkor az ezt követő legrövidebb időn belül, a következő munkanap reggelén maradéktalanul eleget tett, a teljesítés időpontjáról még 2020. április 3. napján, előzetesen tájékoztatta a munkáltatót. Az alperes alaptalanul hivatkozott arra, hogy az együttműködés korábbi hiánya miatt megalapozottan vonta kétségbe a felperes ezen üzenetében írtakat. Habár tanú állította, hogy a felperes e magatartásával kárt is okozott az alperesnek, ezt azonban az alperes a perben nem bizonyította. A felperes terhére ekként megállapítható kötelezettségszegés még a korábbi figyelmeztetés tényének figyelembevételével sem tekinthető olyan jelentősnek, amelyre tekintettel a munkaviszony funkcióját már ne lett volna képes betölteni, annak fenntartása már nem volt elvárható a munkáltatótól.

[47] Arra is helytállóan hivatkozott az alperes, hogy a felperes fellebbezési ellenkérelmével foglaltakkal szemben jelen perben az Mt. 80. § (1) bekezdései nem voltak irányadóak, azonban az elsőfokú bíróság döntésének indokai között nem is e rendelkezésekre, hanem a feleket, így a munkáltatót is a munkaviszony minden szakaszában terhelő, Mt. 6. § (2) bekezdésében írt együttműködési kötelezettséget hívta fel.

[48] Összességében az ítéltábla a fellebbezés érdemi indítványával kapcsolatban azt hangsúlyozza, hogy az alperes április 4-től rendelt el állásidőt, így április 3-án a munkaidő végéig a felperesnek munkavégzési kötelezettsége volt. Ezt a tényt a munkaviszony felmondásáról szóló nyilatkozat, az ügyvezető nyilatkozata és tanú tanúvallomása is megerősítette. Ahhoz, hogy e kötelezettségének eleget tudjon tenni, szüksége volt a munkaeszközökre, a gépkocsira, a tabletre és a telefonra. Ugyanakkor a munkáltató arra utasította a felperest, hogy azokat adja le. Helyes az elsőfokú bíróság megítélése, hogy ennek az utasításnak a délelőtti megbeszélésen való közlését az alperes az őt terhelő bizonyítási kötelezettség ellenére nem bizonyította. Nem vitás azonban, hogy április 3-án délután elektronikus úton, illetve telefonon ezt az utasítást a munkavállaló megkapta. A munkavégzési kötelezettség és az eszközök leadása két olyan, ellentmondásban lévő kötelezettség, amelyek egyidejű teljesítése lehetetlen, az egyik végrehajtása a másik végrehajtását kizárja. Azok kiadása sérti az Mt. 6. § (2) bekezdésében írt jóhiszeműség és tisztesség elvét, amelyek betartása a munkáltatót is terheli a munkavállaló utasításokkal való ellátása során. Az ennek az elvnek a megsértésével kiadott egyik utasítás be nem tartására hivatkozó azonnali hatályú felmondás nem felel meg az Mt. 78. § (1) bekezdés a) pontjában írt követelményeknek, melyek alkalmazására csak – ahogy a törvényszék az ítélete indokolása [40] pontjában hangsúlyozta – a munkaviszonyból származó lényeges kötelezettség jelentős mértékű megszegése adhat alapot, ám adott esetben a munkáltató hozta olyan helyzetbe a munkavállalót, hogy kötelezettségét – ha nem is jelentős mértékben – óhatatlanul meg kellett szegnie.

[49] Erre figyelemmel pedig az ítéltábla az elsőfokú bírósággal egyetértve azt állapította meg, hogy az alperes nem jogszerűen élt az azonnali hatályú felmondás jogával.

[50] Az elsőfokú bíróság sem anyagi jogi, sem eljárásjogi szabályt nem sértett meg az eljárása során, ezért az ítéltábla a törvényszék ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[51] Az eredménytelenül fellebbező alperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles a felperes fellebbezési eljárási költségének megtérítésére. E címen az ítéltábla a felperes képviselőjének munkadíját számolta el, melynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. § (1) bekezdése alapján határozta meg.

[52] Az ügy tárgyi költségfeljegyzési jogos voltára figyelemmel le nem rótt fellebbezési illetéket a másodfokú eljárás során is pervesztes alperes köteles megtéríteni az állam részére a Pp. 102. § (1) bekezdése alapján.

[53] Az ítéltábla a fellebbezést a Pp. 376. §-a alapján bírálta el tárgyaláson kívül.

Debrecen, 2021. március 30.

Dr. Tass Edina s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Pribula László s.k. bíró